

„ГЕВАНДХАУЗ“

ЗАЩИТИ ОТНОВО ИМЕТО СИ

Една от интересните прояви на Осмите Мартейски музикални дни ще остане гостуването на оркестъра „Гевандхауз“ под диригентството на Вацлав Нойман. И вторият концерт на този световноизвестен музикален състав, състоял се на 25 март, оправда големия интерес на публиката. Оркестърът и диригентът защитиха достойно името си, разкривайки същевременно някои нови черти на немския изпълнителски стил. Гостите напълно опровергаха легендата за академизма и за леката доза артистична студенина, приписвани на германските изпълнители, не само с избора на програмата, но и с начина, по който тя бе поднесена на публиката.

Може само да се съжалява, че не прозвуча обявената като първи номер „Импровизация и токата“ от Панчо Владигеров. Би било интересно да се чуе чужда интерпретация на тази популярна българска творба.

Вместо нея оркестърът изпълни увертюрата на „Вълшебния стрелец“ от Вебер. Може би ключното ѝ включване в програмата беше причина за леката несигурност в началото и липсата на повече блясък, при иначе стройното изграждане на произведението.

Високи изпълнителски качества показва щрайхът на „Гевандхауз“ в „Камерната симфония за струнен оркестър“ от Дмитрий Шостакович, прозвучала за първи път в България. Тя представлява оркестрация на VIII му кватет, посветен на жертвите на фашизма през Втората световна война. Произведението е от третия творчески период на композитора, за който е характерна масовизация на симфоничния жанр. Тя се постига преди всичко с характерната „цитатност“ на музикален материал, която срещаме и в тази симфония-кватет.

Това поражда проблемата за единното драматургично изграждане на композицията, която беше не само преодоляна от немските гости, но симфонията прозвуча като едно неразривно цяло, при многообразието на темите-образи, ръководени от лейтмотивното тематично ядро. Струнната група показва великолепно чувство за фраза, превъзходен тон, съчетани с широка динамична амплитуда.

Във втората част на концерта бе изпълнена симфония № 5 „Из новия свят“ от Дворжак. Това често слушано произведение прозвуча под палката на Вацлав Нойман вдъхновено и убедително. Тук се разкри необикновено богатата палитра, с която разполага оркестърът. Устремно прозвуча I част с нейната контрастност, довеждаща до напрегнат драматизъм. Несъмнено постижение беше сирьбната лирика на II част, на която се противопоставя танцуващото Скерцо, изпълнено от гостите с чисто славянски темперамент. Внутрешното изграждане на финала го направи наистина логически център на драматургичното изграждане. При равностойното участие на всички партии не можем да не отбележим добрите прояви на духовата група.

Няколко думи за изкуството на диригента Вацлав Нойман. Това е музикант, който владее отлично оркестъра, има вярно чувство за архитектурника и художествена мярка, един подчертан ритмичен и стегнат изпълнител. Неговият жест е лишен от външно разточителство, дори е доста сдържан.

На „бис“ бе изпълнен „Славянски танц“ № 1 от Дворжак, който стана като че ли продължение на симфонията и извика отново бурните аплодисменти на публиката.

Н. Кулакъзова